Corpus Naturalis

Nayora

Een poëtische reis waar intuïtie de weg wijst

een uitnodiging tot afstemming en hereniging

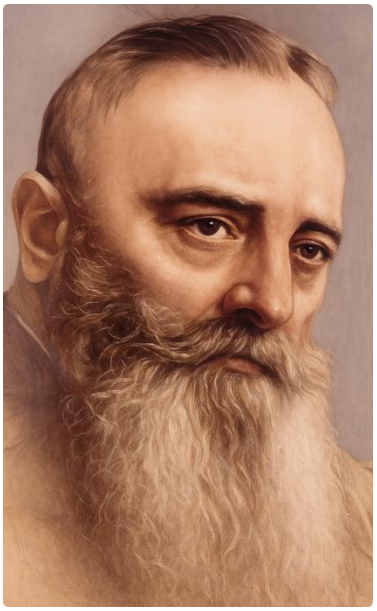
~ over de ware aard van Alchemie

‘Er is maar één oplossing en dat is een terugkeer naar de natuur, daarmee bedoel ik een vereenzelviging in de manier waarop de mens zijn leven invult in harmonie met de natuur. Met behulp van Implosie-apparatuur en magnetolytische reactoren zullen alle soorten vormende en levitatieve embryonale materie in elke kwaliteit en hoeveelheid mechanisch worden geproduceerd. Wanneer deze worden geïmpregneerd met zaden van bevruchtende materie, zullen alle problemen van grondstoffen, brandstof, energie en voedselvoorziening, die de belangrijkste oorzaken zijn van menselijke conflicten, worden geëlimineerd. In de toekomst zal energie gratis zijn en dus geen commercieel exploiteerbare waarde hebben.

Voedsel, grondstoffen, brandstof en energie zullen in overvloed beschikbaar zijn. Met behulp van specifieke helende middelen in de vorm van negatieve ionenconcentraties zullen mensen niet langer onder de plak zitten van artsen en de farmaceutische industrie en een zorgeloos bestaan leiden, met behoud van hun volledige potentie tot op hoge leeftijd. Door de mentale regeneratie zal niemand meer gekweld hoeven worden door betekenisloze vergelijkingen en valse concepten op scholen en universiteiten. Verplichte arbeid, gezwoeg en de problemen van de samenleving zullen spoedig tot het verleden behoren.

Legers, arbeidsuitwisselingen en verkapte slavernij zal ophouden te bestaan, want iedereen zal kunnen leven hoe en waar hij of zij wil, ieder volgens zijn of haar eigen wensen en hun eigen behoeften aan gezondheid en geluk. Honger, strijd, het plunderen van de grondstoffen en andere activiteiten die geassocieerd worden met dit vreselijke, vernederende machinetijdperk zullen niet langer voorkomen, aangezien de edelste wateren weer van de hoogste bergtoppen zullen stromen langs de kronkelende levensaders.

Zelfs de waterloze woestenijen zullen kunnen worden doordrenkt met levensbloed en worden voorzien van de veredelende stoffen van voortplanting en materiële verheffing. Dit alles omdat de oorsprong van al het leven en de ur-elementaire oorsprong van alle beweging zijn herontdekt, en een mensheid die handelt in overeenstemming met de innerlijke wetten van de Natuur zal een legendarisch tijdperk tegemoet gaan.’

~ Viktor Schauberger

Voorwoord

Wat eerst slechts stilte leek, blijkt een levend veld van fluisteringen.
Ze zindert. Ze spreekt. Ze trilt van betekenis. En Jasmine luistert nu anders.
Niet alleen met haar oren, maar met heel haar wezen.
Sinds haar ontmoeting met de Boswachter is haar wereld niet groter geworden, maar dieper.
Wat eerst slechts fluisteringen waren in het bladerdak of vlagen in de wind, zijn nu stemmen geworden. Zichtbare draden van betekenis, verweven in alles wat leeft.

Haar stappen zijn veranderd. Ze beweegt zich meer bewegelijk, meer bewust.
Want met elke ontdekking is ook de verantwoordelijkheid gegroeid. Om te bewaren wat nog leeft, te herinneren wat is vergeten, en te ontwaken wat sluimert in de wortels van deze wereld.
Waar eerst slechts een vermoeden leefde, groeit nu de wortel van begrip.
Waar haar blik eerst reikte tot de oppervlakte, daalt ze nu af in de dieptes van betekenis.
De wereld is niet veranderd, maar haar relatie ermee wel.

Toch blijft er mysterie. Achter iedere sluier die werd opgelicht, toont zich een nieuwe.
Voor iedere waarheid die zich openbaart, klinkt een vraag dieper dan woorden reiken kunnen.
Want nu weet Jasmine dat ware kennis niet alleen zit in begrijpen, maar in ervaren.
Nu heeft ze ontdekt dat de natuur niet met woorden spreekt, maar met ritmes, vormen en vibraties.

En terwijl de Boswachter haar meeneemt naar diepere lagen van dat mysterie,
weet Jasmine dat alles wat leeft, bestaat in het Ene lied.
Aan de symfonie van oerklanken, de eeuwige stroom van dragende levensgolven.
En dat pas als haar instrument resoneert met de melodie van het leven zelf,
het Ene Lied beleefd wordt zoals het altijd bedoeld is.

Let alstublieft op: dit is het tweede deel van het verhaal.
Om de inhoud en context volledig te begrijpen, raad ik ten zeerste aan om eerst het eerste deel te lezen: **Univers** ~ Corpus Naturalis. Zonder die basis kunnen bepaalde gebeurtenissen, thema's en ontwikkelingen in dit verhaal ~ **Nayora** ~ verwarrend of onduidelijk zijn.

Inleiding

In Het Zijn 1

Duister Daglicht

Wie Streeft, Verliest

Zoektocht van de Zelfverbeteraar

In de Spiegeling

Sprong van de Forel

Van Kiew tot Long

Het Hart dat wordt Geklopt

Een Hogere Orde

Mythe van de Mens als Creatie

Evolutionaire Verstekeling

Tralies van Troost

Het Ongeschreven Evenwicht

Kunst van Vliegen

Wat Je Doet, Gebeurt

Als de Adem Zelf

Terugkeer van het Water

Stem van het Meer

Organisering 63

Zingende Boer

Het Geheim van de Oervorm

De Vliegende Rots

Het Getij

Wankeling van de Zwaartekracht

Dans van Asymmetrie

Kolk der Schepping

Hamers tot Harmonie

Levensgolven

Rijk van Resonantie

Verlangen Zonder Verwachting

De Kiem in de Kromming

Stem van de Toetsen

Muzikale Verdieping

Melodie van de Oertoon

Klank in Kunst

Repulsatie van Water

Akkoord van Gezondheid

Stromen met de Stroom

Afstemming op het Veld

De Smaak van Vrijheid

Onder het Zilveren Schijnsel

Fonkeling in het Maanlicht

Sleutel van het Leven

Roep van de Ochtend

Levende Zaadkorrel

Zegen van het Land

Ploegen met de Zon

Oogsten zoals de Natuur het Bedoelt

De Zeis en Haar Geheim

Een Verborgen Wereld Onder de Aarde

Vurige Vuist van de Industrie

Leugen van de Plaag

Glans van de Supermarkt

Voeding als Weefkunst van de Natuur

Het Verminkte Recept

Van Doener naar Weldoener

Met een Open Hand

Van Schijnopbrengst naar Ware Oogst

Onbegrepen in Aard en Zijn

De Onzichtbare Vormgever

Nayora 221

Waar Zieledruppels Samenkomen

Vers Water van de Repulsator

Geschenk van de Kudu

De Magische Wervelbuis

Kracht van de Diepzee

Schommel van Evenwicht

Rondleiding door Nayora

Spel zonder Winnaar

Met het Leven

Verloren Geraakte Kennis

Maatschappelijke Anker

Handreiking is Genezing

Het Ongehoorde

Leven in de Appel

Genezende Hand

Hoe het Bankje een Bank werd

Levonomie 289

Manifesto voor een Eerlijke Economie

Manifesto voor een Waardevolle Economie

Decentrale Autonome Gemeenschap

Spiegelraad als Kloppend Hart

Waar Geld Leeft

Waar Tijd de Munt Is

Belichaming van de Natuur

Pad van Implosie 319

Zaadje Vol Kiemkracht

Geheim van de Repulsine

Ademhalende Schotel

Eeuwigdurende Metamorfose

Waar Overvloed Ontwaakt

De Vergeten Stuurman

Het Ongeschreven Boek

Melodie van het Moment

Het Levende Belichamen

Stem van Nayora

Sfeer der Verlichting 361

Afstandsbediening van Moeder Natuur

Mysterie van de Zon

Is Zonlicht écht Licht van de Zon

Geheim van de Oerstroom

Heilige der Heilige

Aard van Inspiratie

Fakir, Monnik, Yogi

Monding van het Ene

Zeven Zeeën

Droom van Jasmine

De Echo van Nayora

Nawoord

Dankwoord

Begrippenlijst

In Het Zijn

Duister Daglicht

De Boswachter voelt niet als een gewone metgezel. Hij lijkt een gids te zijn, een verschijning die zich niet opdringt maar eenvoudig aanwezig is, als een schaduw die moeiteloos met het licht meebeweegt. Zijn aanwezigheid voelt als een natuurlijke stroom, alsof hij zelf deel uitmaakt van het pad… Ze volgt zijn bewegingen, denkt dat ze zijn voetstappen nadoet, maar het lijkt bijna alsof ze niet alleen achter hem aanloopt, maar dat hij haar leidraad is in een groter spel.
Ze begint de Boswachter al meer te zien als een stille poortwachter van een onzichtbare grens, een gids die haar meeneemt naar plekken die ze al kent maar nog niet herkent. Hij voelt haar blik in zijn rug priemen, alsof ze hem stilletjes probeert te doorgronden, maar wandelt ongestoord verder.
Wanneer ze de waterval naderen, voelt ze de nevel haar gezicht beroeren… zacht en teder, als de streling van een zorgzame hand die niets vraagt. De Boswachter staat daar, stil, als een baken van tijdloze aanwezigheid. Ze laat zich neerzakken op een rots aan de oever, waar het water zingt en het licht danst. Een stilte daalt neer tussen hen. Dan opent ze haar mond, haar stem als een rimpeling in de stilte, als een druppel in een heilige poel.
‘Eerder zei u,’ begint ze, haar stem gedragen op de nevel, ‘dat vergissingen maken menselijk is…
maar als iemand van jongs af aan opgroeit in een wereld die vreemd is aan diens ware aard…
hoe kán diegene dan weten wat goed is, of fout?’
Hij kijkt zwijgend voor zich uit, en dan, ineens, begint hij zacht te lachen… een warme, gedragen lach.
Ze fronst lichtjes, terwijl hij zijn hoofd naar haar toe draait.
‘Goed en fout, juist of onjuist,’ zegt hij beschouwend, ‘zijn geen vaste grootheden. Ze zijn elkaars spiegelbeeld. Wat voor de één een zegen is, kan voor de ander een vloek zijn.’
Ze trekt haar wenkbrauwen op. ‘Ik snap het niet helemaal…’
Dan glijdt zijn blik naar het water, waar iets verderop, in het zachte schijnsel van de zon, een vis af en toe een glinstering van zijn vin toont, als een fluistering van leven onder de huid van het water.
‘Kijk,’ zegt hij, terwijl hij in de richting van de vis wijst met een brede glimlach op z’n gezicht,
‘als je niet zou weten wat een vis is, zou je kunnen denken dat hij verdrinkt.’
Ze glimlacht terug en knikt langzaam.
‘Uit bezorgdheid zou iemand hem uit het water kunnen tillen en op de oever leggen, denkend het dier daarmee te redden. Zou dat dan een goede daad zijn?’
‘Nee,’ antwoordt ze resoluut, haar glimlach vervaagt. ‘Op de kant gaat hij dood.’
‘Maar degene die hem uit het water haalde, handelde uit een oprechte intentie…,’ vervolgt hij.
‘Een oprechte intentie om te helpen, om te redden. Alleen…’ ‘… wist die niet dat de vis niet aan het verdrinken was…,’ vult ze aan, nu met een serieuze toon.

‘Precies,’ antwoordt hij met een knik. ‘Dat betekent dat je iets kunt doen… zelfs met een zuivere intentie… dat de uitkomst nog niet juist maakt. Dat de daad zelf schade kan aanrichten, ook als je hart op de goede plek zit.’
Hij buigt zich voorover, laat zijn hand zachtjes over het wateroppervlak glijden, als om de woorden kracht bij te zetten. Dan kijkt hij haar recht aan.
‘Zie je, goed en fout zijn geen absolute tegenpolen. Ze raken elkaar, overlappen soms, vervagen in elkaars schaduw. Wat voor de één behulpzaam lijkt, kan voor de ander desastreus zijn.’
Zijn stem is laag, gedragen door het ruisen van het riet.
‘Goed en fout… zijn geen vijanden van elkaar. Geen dualiteit… maar polariteit.’
Hij laat de woorden zachtjes vallen, alsof hij ze zelf ook opnieuw proeft.
‘Tegenpolen van één stroom. Geen gescheiden werelden, maar twee zijden van hetzelfde bestaan.’
Haar blik volgt de vis zwijgend, die nog steeds af en toe verschijnt en dan weer verdwijnt…
De woorden van de Boswachter glijden als een steen over haar bewustzijn, steeds dieper zinkend.
‘De vergissing die we maken,’ vervolgt hij rustig, terwijl zijn blik rust op het stromende water,
‘is dat we zijn gaan geloven dat we moeten kiezen. Tussen het één of het ander… alsof het leven een strijd is tussen uitersten. De vis óf laten verdrinken in het water, óf laten stikken op het droge…’
‘…terwijl als je de vis met rust laat, hij niet verdrinkt en ook niet stikt…’ fluistert ze zachtjes.
‘Juist,’ knikt hij, met een glimlach. Dan verandert zijn toon.
‘Maar… die realisatie van onze vergissing, komt altijd achteraf.’
Ze herhaalt de woorden zachtjes en laat de betekenis diep binnenkomen, terwijl haar blik opnieuw afglijdt naar de vis in de verte.

Wie Streeft, Verliest

Een frons verschijnt op haar gezicht terwijl haar gedachten zich verzamelen.
‘Maar… hoe kan ik dat voorkomen? Hoe zorg ik ervoor dat ik het wel goed doe?’
Op zijn gezicht ontstaat een stille glimlach, die zich aftekent op z’n mondhoeken.
‘Waarom wil je dat weten?’ vraagt hij, op geheimzinnige toon.
‘Nou…,’ antwoordt ze, met een verbaasde blik, ‘omdat ik wil groeien. Wil leren. Beter worden.’
Dan kantelt hij zijn hoofd en scherpt z’n blik op haar. ‘Maar waarom wil je beter zijn?’
Ze hapert. De vraag verrast haar. Ze haalt haar schouders op.
‘Gewoon… omdat het goed voelt, denk ik…’
Dan wendt hij zijn blik af, en laat de onzekerheid even in de lucht hangen… Zonder een woord te zeggen glijdt zijn blik naar de waterval, waar het licht danst op het vallende water. Pas na enkele tellen keert zijn aandacht terug naar haar en klinkt zijn stem helderder dan eerder.
‘Zie je… de reden waarom je beter wilt zijn, is precies de reden waarom je dat niet bent.’
Hij pauzeert kort en in dat moment herhaalt zij zijn woorden in zichzelf.
‘Zolang het verlangen om *beter* te worden voortkomt uit een idee dat je nu nog niet genoeg bent, blijf je zoeken naar iets dat je nooit kunt worden,’ eindigt hij.

Iets in haar komt in beweging… maar toch blijft ze aarzelen.
‘Maar… waarom dan niet?’ vraagt ze uitnodigend, om de woorden verder uit te diepen.
Hij houdt een kort moment van stilte, alsof hij zich beraadt.
‘De mens doet zijn uiterste best om *Nirvana* te bereiken,’ antwoordt hij. ‘Een staat van verlichting, vrede, vrijheid en gemoedsrust. Maar wat betekent het woord *Nirvana* nu werkelijk?’
Ze haalt haar schouders op en kijkt hem vragend aan.
‘*Nirvana* betekent in het Sanskriet: uitblazen,’ vervolgt hij. ‘Het wil zeggen: adem uit. Het tegenovergestelde is inademen. Als je nu inademt en vasthoudt, verlies je je adem. Maar als je uitademt, komt ze als vanzelf bij je terug. Het principe van *Nirvana* is dus eenvoudig: als je het leven wilt, houd je er dan niet aan vast.’
Dan verschijnt er een raadselachtige glans in zijn ogen.
‘Maar daarin schuilt een tegenstelling,’ zegt hij. ‘Want: hoe kun je verlangen om *níét* te verlangen?’
Haar gedachten tollen, zoekend naar een uitweg die er niet lijkt te zijn.
‘Diezelfde spanning,’ vervolgt hij, ‘zien we ook in de menselijke drang tot zelfverbetering. Tot persoonlijke ontwikkeling. We kijken naar de wereld vol problemen en denken: *ik moet veranderen om beter te worden*. Maar degene die die verandering moet uitvoeren, is juist degene die verbeterd moet worden. En dat is…’
‘… een vicieuze cirkel,’ vult ze aan, ‘een hond die zijn eigen staart najaagt.’
‘Precies,’ knikt hij eenvoudig. ‘Zo zie je, jezelf proberen te verbeteren is als proberen jezelf omhoog te trekken aan je eigen haren… of als een mes dat probeert zichzelf te slijpen. Het is dezelfde paradox.’
Dan pauzeert hij even en kijkt haar met een schuin oog aan.
‘Ik zou kunnen vragen: waarom ben je hierheen gekomen? Waar was je naar op zoek? Zou het te aanmatigend van mij zijn om te zeggen dat je hulp zocht?’
Ze knikt langzaam. Ze kan het niet ontkennen.
‘Je trekt met mij op in de hoop iets te horen, te leren of te ervaren dat van waarde zou kunnen zijn voor jou als lid van een wereld die op de rand van haar eigen moeilijkheden balanceert. Een wereld geteisterd door een complex aan problemen, waarvan elk op zichzelf al zwaar genoeg zou zijn. Maar tel ze samen, de politieke, sociale en ecologische rampen die zich opstapelen, en het wordt werkelijk afschrikwekkend.’
Hij wandelt rustig verder, zijn staf tikt zacht op het pad naast hem.
‘Men zegt natuurlijk,’ begint hij, ‘dat de reden waarom we in zo’n puinhoop verkeren niet alleen ligt in de systemen die we hebben, of die nu technologisch, politiek of religieus zijn, maar in de mensen zelf. Dat alle lijnen die we in het zand hebben getrokken misschien wel juist zijn, maar dat ze in de verkeerde handen verkeren. Omdat we, ieder op onze eigen manier, egoïstisch zijn. Omdat het ons ontbreekt aan wijsheid, aan moed, en omdat we vrezen voor ons leven in de wereld die op ons afkomt.’
Er gaat een storm van gedachten door haar heen, en ze herkent wat hij bedoelt.
‘Niet echt bereid om met anderen samen te werken,’ gaat hij verder. ‘Niet bereid open te staan voor een ander. En dat vinden we allemaal jammer. We zeggen: *ik ben het die fout is.* Als ik maar de juiste persoon kon worden… ik wil het zó graag beter doen en moet mezelf daarvoor verbeteren.’
Dan stopt hij even en kijkt haar doordringend aan.

‘En wáárom lukt dát niet?’ vraagt hij, terwijl zijn stem iets verdiept. ‘Omdat het vol verwaandheid is. Want zeg eens, hoe weet jij wat goed is voor een ander? Hoe weet je zelfs wat goed is voor jezelf?’
Ze kijkt om zich heen in de hoop een antwoord aangereikt te krijgen, maar zwijgt.
‘Als je zegt dat je beter wilt worden, moet je weten wat goed voor je is. Maar dat is duidelijk niet het geval, want als je dat werkelijk wist, zou je al verbeterd zijn. Nietwaar?’
Ze fronst licht, haar blik glijdt langs de bomen.
‘Maar als ik mezelf niet probeer te verbeteren,’ zegt ze aarzelend, ‘wat moet ik dan doen?’
‘Precies dáár ligt het misverstand,’ glimlacht hij, bijna onmerkbaar. ‘Ieder menselijk lid van de maatschappij is in de voortdurende veronderstelling iets te moeten *doen*. Maar zie je niet waar dit ons toe heeft geleid? Iedere vermeende stap voorwaarts, bracht ons er twee terug. Gericht doen is alsof je probeert je ademhaling bewust te sturen: het zal niet lang duren of je stikt. Want ademen is geen handeling die we beheersen, maar iets wat vanzelf gebeurt.’
Opnieuw wijst hij om zich heen, naar de weelde van het leven zelf alsof alles wat gebeurt zijn woorden herhaalt.
‘En in dat gebeuren doen we al genoeg. Daarin hoeven we onszelf niet te verbeteren. Alsof de één door oefening beter zou kunnen ademen dan de ander, dat is pure waan Jasmine.’

Hij kijkt haar aan: scherp, maar met een blik vol mededogen.
‘De bewuste maatstaf voor een evenwichtige verhouding tussen goed en slecht,’ zegt hij dan, ‘zonder uit te slaan naar één uiterste… wat uiteindelijk altijd in vernietiging eindigt… is eenvoudigweg te kijken naar wat in het leven *gebeurt*.’
Ze voelt de richting van het gesprek al naderen.
‘U bedoelt,’ zegt ze nadenkend, ‘naar wat van nature als vanzelf lijkt te gebeuren? Zoals de ademhaling van wind, water, aarde en zon?’
‘Precies,’ bevestigt hij. ‘Alles wat gebeurt zonder de directe ingreep van de mechanisch georiënteerde mens. Kijk om je heen: naar de gemengde bossen, de slingerende rivieren, de wind die door het gras trekt, het licht dat over de heuvels glijdt… Wat willen ze je vertellen, zonder één woord te spreken?’
‘Dat harmonie te vinden is in wederkeer,’ fluistert ze. ‘Dag en nacht, eb en vloed, licht en schaduw…’
‘Precies, dát is de leidraad, Jasmine,’ gaat hij verder. ‘De leidraad die uiteindelijk terugwijst naar jezelf. *Mens, ken uzelve*. Het is geen gebod, maar een herinnering.’
Ze herkent het gezegde en herhaalt de woorden zachtjes.
‘Wie zichzelf werkelijk erkent,’ vervolgt hij, ‘begrijpt dat er niets verbeterd hoeft te worden. Goed is geen doel dat buiten hem ligt, net zo min als slecht iets is dat vermeden kán worden. Evenwicht openbaart zich niet aan wie zoekt, maar aan wie ziet.’
Hij houdt even stil, en zijn stem krijgt een diepere klank.
‘Wie ziet: dat je geen *betere versie* van jezelf kunt worden. Want de versie die je nu bent, ís de enige versie. Alles wat daarvan afwijkt, ligt buiten jezelf en leidt onvermijdelijk tot een dwaalspoor, terug naar de valkuil van de betreurenswaardige maatschappij die men zo gretig op een voetstuk plaatst.’
De ongefilterde woorden klinken voor haar niet als nodeloze kritiek, noch als oordeel, maar als een uitnodiging tot inzicht: als een spiegel vol nuchtere helderheid.

Zoektocht van de Zelfverbeteraar

In de nagalm van zijn woorden, die nog om hen heen dansen en op de drempel van het bewustzijn blijven hangen, lijkt de Boswachter even te luisteren. Alsof hij zijn volgende boodschap uit de lucht opvangt en verder spreekt met de vanzelfsprekende eenvoud van altijd.
‘Het hele idee van beter worden is op net zo’n verwarrende manier in de maatschappij geïntegreerd als werkwoorden die zelfstandig naamwoorden omschrijven. Neem bijvoorbeeld een tak als educatie. Er is maar één ware reden om naar school te gaan, en dat is omdat het iets heeft dat de interesse wekt.’ Ze fronst licht, niet uit twijfel, maar omdat iets ouds in haar wordt aangeraakt.
‘Je gaat naar school om te ontdekken, niet om jezelf te verbeteren. Maar precies daar gáát het mis. Het onderwijsstelsel heeft een volledig onjuist beeld van het idee achter *iets leren* en zijn begonnen mensen te belonen voor kennis, voor vaardigheden en gehoorzaamheid. Terwijl de beloning voor het leren van een taal niet een cijfer of diploma is, maar het vermogen om die taal te spreken.’
Haar mondhoeken krullen even omhoog, alsof haar geest in stilte glimlacht.
‘Zodra een diploma het doel wordt, verandert leren in een wedstrijd van zelfverbetering. En juist dát, Jasmine, is vandaag de dag de meest prominente bezigheid van de hele educatieve gemeenschap. Men leert de regels om een goede professor te zijn en de honger naar vaardigheid én kunde maakt plaats voor honger naar erkenning.’
Hij pauzeert kort, alsof hij het gewicht van zijn woorden voelt, en vervolgt met vaste stem.
‘Maar dát niet alleen, Jasmine,’ benadrukt hij. ‘Hij verliest ook z’n kracht der vaardigheid.’
Ze front lichtjes. ‘Wat bedoelt u daarmee?’
‘Wanneer een boogschutter schiet, om het schieten zelf, dan *is* hij één met zijn vaardigheid. Maar wanneer hij schiet om een doel te raken, wordt hij al nerveus. En wanneer er een beloning op het spel staat, wordt hij blind. Weet je waarom?’
Ze kijkt hem zwijgend aan, haar aandacht als een stille pijl gericht.
‘Omdat hij twee doelen ziet,’ vervolgt hij, ‘en zo zijn oriëntatie verliest. Zijn vaardigheid blijft dezelfde, maar de prijs verdeelt hem. Hij denkt meer aan winnen dan aan richten, en in die drift om te triomferen, vervliegt de zuiverheid die hem ooit dreef.’
Ze is er even stil van, terwijl de betekenis van zijn woorden langzaam in haar na-echoot.
‘En dat… dát gebeurt dus ook in het onderwijs en de wetenschap,’ fluistert ze, half tot hem, half tot zichzelf. De Boswachter knikt instemmend.
‘En zó is de wetenschap zelf gegijzeld,’ benadrukt hij. ‘want zolang zij haar pijlen enkel richt op resultaat, verliest zij het vermogen te verstaan wat het doel omringd. Bovendien, wetenschap over wetenschap is geen wetenschap, Jasmine. Het is een echo die zichzelf prijst én wie te diep in zijn eigen spiegel kijkt, vergeet dat de wereld hem pas betekenis geeft doordat zij hem weerkaatst.’
Ze fronst haar wenkbrauwen, niet uit onbegrip, maar uit een diep nadenken.
‘De notie ontbreekt,’ gaat hij vastberaden verder, ‘dat leren om jezelf te verbeteren volledig irrelevant is voor het leerproces zelf. Vergelijk het met zakendoen. Wanneer iemand vanuit zijn ambacht werkt en zijn vaardigheid aanbiedt in ruil voor een vergoeding, staat kwaliteit voorop. De liefde voor het werk draagt de waarde.’
Dan verandert zijn blik iets, alsof het gebaar al spreekt voordat hij dat doet.
‘Maar wanneer het andersom wordt, wanneer geld het doel wordt, verandert alles. Dan ligt je aandacht niet langer bij het ambacht, maar bij het verzamelen van geld. En zo verwaarloos je het werk, verlies je de kwaliteit, en wanneer we dit collectief doen in naam van de *economie* dooft

langzaam de glans uit de wereld.'
Ze zucht zacht, niet uit onwil, maar omdat ze wenste dat het anders was.
'Kortom: wanneer het doel buiten de handeling zelf komt te liggen, verliest het z'n waarde. Dan handelt men in het belang van status, in plaats van voor de actualiteit. Want, vraag jezelf eens af: waarom speelt een muzikant muziek?'
'Omdat hij ervan geniet,' antwoordt ze opgewekt, haar ogen helder.
'Precies,' bevestigt hij met een brede glimlach. 'De enige reden om muziek te spelen, is om te spelen. Zodra je speelt om indruk te maken, om applaus te oogsten of je naam gedrukt te zien, ben je niet geïnteresseerd in muziek. En zo is het met alles wat we kiezen om te doen.'

Een aangename stilte zakt tussen hen in, een kort moment van bezinning dat wordt gedragen door het ruisen van bladeren en het gezang van vogels. Terwijl hij zijn pas voortzet, de slingerende uitnodiging van het bos volgend, lijkt zijn stem van ver te komen, als een echo die dichterbij drijft.
'Nu raakt men nogal eens verstrikt in zijn keuzes,' geeft hij toe. 'Dan zegt men: *ik heb hulp nodig in dit proces,* en gaat op zoek naar iemand die dat kan bieden. Een therapeut misschien, een predikant, of een goeroe. Het maakt weinig verschil. Het zijn allemaal mensen die een techniek van zelfverbetering aanbieden, vaak met het idee te spreken uit ervaring.'
Ze heft haar hoofd iets, nieuwsgierigheid glinstert in haar ogen.
'Maar hoe weet je nu of deze persoon je écht iets kan leren? Hoe kun je bijvoorbeeld beoordelen of een therapeut effectief is of slechts een charlatan? Hoe kun je beoordelen of een goeroe zelf spiritueel wijs is of slechts een uitstekende praatjesmaker?'
Haar ogen rusten op hem, niet om te weten, maar om te voelen wat zijn woorden verbergen.
'Vaak laten we ons leiden door het advies van anderen. Maar in dat hele proces vergeet men gemakkelijk dat iedere stap een keuze is, één die we altijd zelf maken. We kiezen voor haar, niet voor hem. We kiezen dit boek, niet dat. En hoewel we ons vaak baseren op goedbedoeld advies, kiezen wij uiteindelijk zelf.'
Een zonnestraal verlicht z'n gezicht, alsof het mysterieuze zich opnieuw aankondigt.
'Maar hoe maak je die keuze? Beslis je eerst om te beslissen voordat je beslist? Als je dat niet weet, hoe ben je dan bevoegd om te kiezen, om te oordelen over de richting?'
Ze is zijn paradoxen inmiddels gewend en lacht zachtjes.
'Welke richting je ook gaat, om wat voor reden dan ook, als je *dit* kiest omdat het naar zeggen beter is dan *dat*, is dat jouw mening. Niet die van de ander, maar van jou. Niet die van de ander, maar van jou. Je kunt bijvoorbeeld zeggen: *ik geloof dat de Bijbel het Woord van God is.* Prima, dat is jouw mening.'
Nu verschijnt er ook een speelse lach op zijn gezicht, terwijl ze hem schuin aankijkt.
'Iedereen weet dat de Bijbel zegt dat zij het *Woord van God* is. Maar het is *jouw* mening dat de Bijbel wel óf niet liegt. De kerk verkondigt dat de Bijbel het *Woord van God* is, maar het is *jouw* mening dat de kerk daarin gelijk of ongelijk heeft.'
Ze kijkt hem aan met een mildheid die verraadt dat ze niet alleen luistert, maar leert.
'Uiteraard,' lacht hij, 'is ook hier de keerzijde waar. Wanneer je een ongeluk krijgt, of bijvoorbeeld een steen op je teen valt, dan kies je daar niet bewust voor. Dat is iets wat je overkomt, wat je simpelweg *gebeurt.* Je kunt niet ontsnappen aan die situatie. En niemand kan je daaruit bevrijden.'

Ze knikt langzaam. Dan verandert zijn toon, iets dieper en nadrukkelijker.
‘Maar vergeet niet, Jasmine,’ vervolgt hij, ‘dat al het geloof in de concepten en symbolen waarmee we de werkelijkheid verwarren, niet iets is dat ons gebeurt. Het is niet iets dat ons wordt aangedaan of opgelegd, maar iets waar wij, vaak zonder ons daar bewust van te zijn, zélf mee instemmen. En juist dát betekent dat er altijd een andere keuze… een andere richting, mogelijk is.’
De woorden raken haar, precies waar ze bedoeld zijn. Nadat hij zich kort heeft bezonnen, en zij zijn woorden heeft laten bezinken, vervolgt hij.

‘Om dát te kunnen doen, wil ik je vragen om de volgende vraag te overwegen,’ klinkt zijn stem dan. ‘Wat is de bron van het gezag van een priester, van een politici, koning, goeroe of zelfs God?’
Ze zwijgt. Geen antwoord komt, alleen de stilte die blijft hangen tussen hen.
‘Hij kan je misschien vertellen dat hij uit ervaring spreekt,’ antwoordt hij dan, ‘dat hij dingen weet die jij niet weet, toestanden van bewustzijn heeft meegemaakt die het mystieke raken, of misschien alleen maar sluw genoeg is om je dat te laten geloven. En dat moet je dan maar van hem aannemen, er is géén manier om het te bevestigen dus neig je naar je buren en als die hetzelfde doen, volg je al gauw in die voetsporen.’
Ze herkent in de woorden een beeld dat hij al eerder schetste.
‘Maar ieder van hen, en jij op jouw beurt, stemmen met die zogenaamde autoriteit in op basis van je eigen mening en door je eigen oordeel. Kortom: jij bent degene die de bron vormt van het gezag van de autoritair gezagvoerder of leraar.’
Hij lacht zachtjes om de ironie en ze schudt langzaam haar hoofd.
‘Nu is het ooit begonnen in religies, waarin wordt gezegd dat de individuele mystieke ervaring niet te vertrouwen is, omdat ze geneigd is op louter persoonlijke wijze te worden geïnterpreteerd, en dat ze moet worden beschermd tegen buitensporigheid door de vaste en objectieve tradities van de kerk.’
Een flauwe grijs speelt om haar lippen, ze begrijpt zijn bedoeling.
‘Hetzelfde geldt in de wetenschap, waar alles herhaalbaar moet zijn óf de overheid die zegt wat wél en níet is toegestaan. Maar al die symbolen die tot tradities zijn geworden, worden slechts als vast en objectief beschouwd omdat degenen die ze volgen, geloven dat het zo is.’
Dan zwaait hij even met zijn staf, als om een beeld op te roepen.
‘De kerk zegt: *geloof ons, want wij vertegenwoordigen de waarheid*. Maar dat gezag is er alleen zolang mensen zeggen: *ja, ik geloof dat jullie de waarheid vertegenwoordigen*.’
Dan kijkt hij haar even aan, scherp maar niet veroordelend.
‘Zie je wat er gebeurt? Zíj zeggen dat het zo is. En als jij hen volgt, zeg jíj dat het zo is.’
Dan lacht hij even hardop, terwijl hij rustig verder wandelt.
‘Dus komt de vraag weer bij jou terug: waarom geloof jij? Waarom gehoorzaam jij? Waarom vorm jij deze mening? Op welke grond rust dit allemaal?’
Ze luistert aandachtig, maar blijft stilletjes naast hem wandelen.
‘Het gebeurt omdat er een zekere hulpeloosheid heerst, van alleen zijn en enigszins verward in een onvoorspelbare, grillige, buiten ons liggende wereld van gebeurtenissen. En die wereld van gebeurtenissen omvat een enorme hoeveelheid lijden en tragedie.’
Ze kijkt hem schuin aan, maar zijn blik is gericht op het pad voor hen.
‘We vragen ons af waarom we hier zijn, hoe we hier zijn gekomen, en dus worden er op allerlei handen manieren handvaten aangereikt om te proberen te ontsnappen aan het menselijke dilemma,’ gaat hij verder. ‘We kiezen ervoor om de verantwoordelijkheid te leggen bij een machtige autoriteit,

traditie of religie waar we ons aan kunnen hechten, wat je natuurlijk in de positie brengt waarin je voortdurend moet gehoorzamen aan dit of dat.'
Hij schudt zachtjes z'n hoofd, terwijl zijn stem iets verzacht.
'En zodra je dat doet, verplaats je het probleem niet, je versterkt het: je blijft namelijk geloven dat de waarheid buiten je ligt. Je blijft afhankelijk van een ander om je zekerheid te geven.'
Iets in haar beseft het ineens, terwijl ze haar blik iets ontspant, alsof er een last vanaf valt.
'Dus je ziet, Jasmine: wanneer je een autoriteit kiest om jezelf te verbeteren, om je verantwoording te laten dragen... is het alsof je een agent betaalt om achter je aan te lopen, om te zien of je wel gehoorzaamt aan de regels die je zelf hebt aangenomen. Je besteedt je eigen geweten uit.'
Ze knikt nauwelijks merkbaar, terwijl zijn ogen de hare ontmoeten.
'De moeilijkheid ligt hem erin dat het niet ligt aan een gebrek aan wilskracht, maar dat hij zijn wil in tweeën heeft gedeeld: want het goede dat ik wil, wat is dat? Iedere definitie daarvan impliceert de aanwezigheid van het kwaad. Want net als je wit niet kunt omschrijven zonder zwart, zo geldt datzelfde hier. Als we onze taal erop loslaten, het *beest* willen vangen, zijn ze er dus in één keer.'
In haar blik ligt een mengeling van verwarring en ontzag. In de korte stilte die volgt overweegt ze wat zijn woorden werkelijk betekenen.
'En als we dat nu eens niet doen?' merkt ze op. 'Niet het goede van het kwade, of het betere van het slechtere onderscheiden?'
'Dan bestaat er ook niets meer om te verbeteren,' antwoordt hij vrijwel onmiddellijk. 'Dan is het, zoals het ís. En is dát niet de definitie van de natuur, van dat wat gebeurt omdat het er ís en er ís omdat het gebeurt.'
Woorden verliezen hun betekenis. Ze knikt langzaam, bedachtzaam, terwijl iets in haar als een werveling inéén valt. De wind spreekt zachtjes, zonnestralen sieren het pad voor hen, terwijl het bladerdak ritselt. Even lijkt het alsof de wereld luistert naar zichzelf.

Hoewel de omgeving haar vertrouwd is geworden, lijkt de diepte ervan zich steeds verder te ontvouwen tot één saamhorig weefsel van ademhaling. Eén weefsel waarin de woorden van de Boswachter hun waarheid weerspiegelen, het ene niet bestaat zonder het andere en juist in die eenvoud tot zo'n wonderlijke verschijning ten tonele treedt.
'Terugblikkend op het idee van persoonlijke ontwikkeling, de problemen die wij onszelf opleggen en ons bestaan mee belasten,' begint hij, 'is het, los van het feit dat je niet eens weet *hoe* je het beter zou kunnen doen, bovendien niet nodig.'
Hij spreidt z'n armen om zich heen als een ademtocht van verwondering.
'Eenvoudig: omdat wie jij in wezen bent, al de volmaakte uitdrukking is van leven zelf. Het enige wat het leven van jouw vraagt om die volmaaktheid te laten stralen is om dat *wat* je wilt zijn los te laten.'
Hij kijkt haar diep aan en in haar ogen ontwaakt iets. Een sprankeling van besef, een innerlijk licht dat voorzichtig begint te pulseren, als de eerste ster aan de nachtelijke hemel.
'De wereld is vol van weldoeners,' vervolgt hij, kalm en ingetogen.
'Het zijn vaak de mensen met de beste bedoelingen... die de vis op het droge leggen. Niet uit wreedheid, maar uit aangeleerde gewoonte om de wereld te benaderen met een meetlat van normen en waarden die niet door het *hart* stromen, maar voortkomen uit een *losgezongen* systeem dat blind is voor de natuur van het leven zelf.'
Een lange stilte volgt. Ze laat deze waarheid in zich neerdalen. Diep en ongemakkelijk... maar

bevrijdend. Toch blijft de gedachte knagen. Het idee dat ze niets mag doen, niets hóeft te doen om de wereld te verbeteren, voelt als een steen op haar maag.
‘Dus… we kunnen eigenlijk niks goed doen?’
‘Jawel,’ antwoordt hij, na een korte stilte die eraan voorafging. ‘Maar niet als we daarmee proberen uit te bannen wat we niet begrijpen. Die poging zou tevergeefs zijn. Sterker nog, ze keert zich uiteindelijk tegen ons. Want het ene kan niet bestaan zonder het andere. Wie het ene of andere aspect van leven wil uitroeien, begrijpt de aard van het leven niet en zou opnieuw leiden tot dezelfde vergissing… kiezen tussen verdrinken of stikken.’
Hij pauzeert kort en verzacht zijn stem iets, alsof hij zijn volgende woorden als een kostbaar geheim in haar handen wil leggen.
‘Het hoogste goed is niet het streven om goed te doen, maar jezelf toestaan om het te zijn. Een boom produceert geen vruchten uit vrije keuze, maar omdat hij nu eenmaal zo is. Laat ook de goedheid die in jou bloeit geen keuze zijn, maar een vanzelfsprekendheid van je wezen… een natuurlijke uitwas van wie je werkelijk bent.’
Ze laat de woorden in zich neerdalen. Hoewel de volle betekenis zich langzaamaan prijsgeeft, voelt ze dat er ogenblikkelijk iets in haar resoneert, alsof een snaar is geraakt die nog zachtjes natrilt.

In de Spiegeling

Tegelijkertijd, alsof de ene trilling pas vrij kan bewegen wanneer het rumoer van de andere verstilt, verschijnt een nieuwe gedachte aan de rand van haar *intellect*.
‘Maar… het kwaad dan? Hoe gaan we daarmee om?’
‘Het kwaad is het leven binnengedrongen op het moment dat de mens vergat wat leven werkelijk betekent,’ vervolgt hij zijn eerdere uitleg. ‘En ook die vervreemding houdt ons een spiegel voor, maar zolang we wegkijken van die spiegel blijven we vingerwijzen in plaats van omarmen, blijven we het leven opdelen: één kant kiezen, en zo de eenheid verliezen.’
Ze wil reageren, haar mond opent zich al, maar de woorden stromen haar mond voorbij.
‘Het kwaad… alszijnde de activiteiten die voortkomen uit de intellectuele verwarring, onze natuurlijke vervreemding, intuïtieve vergetelheid en universele onthechting… laat zich niet overwinnen door strijd, want strijd is slechts zijn verlengde,’ gaat hij verder, terwijl hij nu naast haar plaatsneemt.
‘Dit betekent dat het enige wat we werkelijk kunnen doen om het kwaad te ontmantelen… is leren begrijpen wat ons als levende wezens verbindt. Te eerbiedigen wat er intuïtief in ons leeft, als universele basis. Wat zou dat kunnen zijn?’
‘Wat hebben we allemaal gemeen…’ fluistert ze nadenkend.
‘Uhm… onze gemeenschappelijke oorsprong?’
Hij knikt langzaam, zichtbaar tevreden. Zijn ogen rusten op haar alsof hij de bloei van een bloem aanschouwt die zich eindelijk opent naar het licht.
‘En dát betekent…,’ vervolgt hij, terwijl hij zijn woorden zorgvuldig ingefluisterd krijgt,
‘dat wij de manier waarop wij ons leven in overeenstemming met onze oorsprong invullen niet hoeven te bedenken, we hoeven die alleen maar af te lezen. Aan de rivier die altijd stroomt, ook als

niemand kijkt. Aan de vogels die zingen, zonder publiek. Aan de boom die geeft zonder te eisen.
Het leven zelf is de spiegel. De leermeester. De gids.'
Hij pauzeert kort, terwijl zijn stem verzacht tot een fluistering die als een briesje door de stilte glijdt.
'En dan... daar, in het lezen van die gemeenschappelijke wortel, Jasmine, ontwaakt vrede als vanzelf.'
Ze luistert ademloos. Alsof zijn woorden rechtstreeks worden opgenomen in iets wat al lang in haar bestond, maar nog geen doorgang in onze taal had gevonden.
'Afgezien van de mensen die volledig in de ban zijn van de maatschappij, is er ook een groeiende groep die zich daarvan afkeert en wordt meegezogen in het idee van zelfstudie,' begint hij,
met een blik die niet oordeelt, maar patronen blootlegt en doorbreekt.
'Maar is dat dan niet juist goed?' vraagt ze, na een korte stilte. 'Om jezelf te leren begrijpen?'
'Misschien...' antwoordt hij, 'want dat hangt ervan af wat je verstaat onder *jezelf*. Als je puur kijkt naar jezelf als jouw *persona*, hoe je gevormd bent door het systeem... hoe je gewoonten hebt aangeleerd, hoe je jezelf hebt aangepast, dan kan het jouw op korte termijn helpen patronen te doorbreken.
Maar weet je wat er dan vaak niet kort daarna gebeurt?'
Ze schudt haar hoofd, maar vreest het ergste.
'Dan vervang je de oude gewoonten door nieuwe,' zegt hij lachend.
'Je denkt dat je iets loslaat, maar in werkelijkheid zet je een ander patroon in de plaats.
En zo blijf je gevangen in een cyclus van veranderen zonder ooit echt tot de kern te komen.'
Ze kijkt hem vragend aan, haar ogen vol verwarring.

'Die kern bereiken we pas wanneer we ons werkelijk realiseren dat alles wat *buiten* ons leeft, niets anders is dan wat *in* ons leeft. De rivier, stroomt óók door jouw bloedvaten. De zon, straalt ook in jouw ogen. Uitspansels, groeien ook in jouw kroon. Wortels, vinden ook diepte in jouw wezen. Gedachten, zijn niets anders dan rimpelingen op het veld van bewustzijn.'
Ze denkt erover na, laat zijn woorden bezinken. Een stilte valt, gevuld met betekenis.
'In de ontvouwing van onze oorsprong, in al dát wat van nature voorkomt, ligt de bron van wat de *zoeker* in ons werkelijk *zoekt*. Zelfkennis, Jasmine' zegt hij, met ingetogen stem, 'vindt je niet door je persoonlijkheid te analyseren... maar door te luisteren naar wat de wereld je wil vertellen.'
Een ongekend vredig gevoel overvalt haar. Haar schouders zakken, haar gezicht verzacht. Haar gedachten stromen, als een stroom die niet langer tegengehouden wordt, maar zich vrijuit een weg baant tussen de oorspronkelijke bedding van haar bewustzijn.
'En wat is het dat wij *zien* dát de wereld ons wil vertellen...' vervolgt hij, met een wijd handgebaar.
Hij pauzeert even, terwijl haar stralende ogen de omgeving in zich opnemen: de waterval die blijft zingen, het water dat onophoudelijk stroomt, de bomen die zachtjes wiegen in de avondwind,
en de schemering die langzaam neerdaalt en lange schaduwen uitspreidt over het land.
Onder hen de rots, stevig en draagkrachtig. Naast haar het gelaat van de Boswachter,
waarop een uitdrukking rust die meer zegt dan woorden ooit zouden kunnen.
'Eerst en vooral,' klinkt zijn stem, gedragen door de adem van de schemering, '*eerbied*.
Elk levend wezen om ons heen, behandelt elkaar van nature met respect en compassie.
Gebruikt geen geweld, neemt niet wat die niet nodig heeft, heeft *eerbied voor de stroom van het leven... in mens, dier en natuur.* Het betekent op z'n minst dat je geen handelingen verricht jegens

een ander, die je zelf niet zou accepteren als die ander ze jou zou aandoen.'
Ze knikt, terwijl ze om zich heen kijkt. Haar ogen nog altijd vol verwondering glijdend over het wonderschone landschap. De harmonie tussen wat ze hoort en wat ze ziet ontroert haar.
'Het leven dat zich om ons heen ontvouwt,' vervolgt hij, 'handelt zonder masker. Het doet zich niet anders voor dan het is. De natuur liegt niet. Ze bedriegt niet, ze manipuleert niet. Ze handelt rechtvaardig en is trouw aan het leven, omdat ze begrijpt dat er geen afscheiding is tussen zichzelf en het andere. *wat zij doet, reflecteert zich op haarzelf*.'
Ze voelt een aangename sensatie in haar borst, alsof haar hart een wenteling maakt.
'Dus... als wij weer willen leven in harmonie, moeten wij oprecht zijn.'
'Dat klopt,' antwoordt hij toepasselijk. 'Laat oprechtheid en zelfreflectie je gids zijn. Niet om een ideaal na te jagen, maar om trouw te zijn aan wat klopt. *Wees eerlijk in woord, daad en intentie.*'
Met een glinstering in haar ogen kijkt ze vol bewondering, haar hart is zachtjes aangeraakt.
'Tenslotte,' vraagt hij, 'wat is volgens jou het meest kenmerkend aan de natuur?'
'Dat ze zich voortdurend blijft vernieuwen' zegt ze, zonder aarzeling.
'Maar niet zomaar vernieuwing...' knikt hij, 'de natuur herhaalt zich niet. Ze vernieuwt op een hoger plan. Daarom denkt de natuur vooruit. Ze leert van wat was, zonder eraan vast te klampen.'
Zijn stem wordt nu rustiger, dieper.
'Om daarin te slagen kiest ze voor vrede, niet voor winst. Voor herstel, niet voor vernietiging.
Ze kiest voor het geheel, niet voor het individu. Iedere handeling die ze verricht is als een zaadje... en elk zaadje dat geplant wordt in liefde en barmhartigheid zal op een dag vrucht dragen.'
'De aarde *bouwt aan een wereld die ook morgen nog leeft*,' fluistert ze eerbiedig.
Hij knikt tevreden, terwijl de boodschap diep in haar wezen z'n thuis vindt.
'Zij die het leven eren in het nu, Jasmine,' klinkt zijn stem, op vredige toon, 'bouwen aan een wereld die verder draagt dan tijd.'
'Zij zijn het...,' fluistert ze in zichzelf, 'die de ware betekenis van leven hebben begrepen.'
Een zachte, dromerige sluier trekt over zijn gelaat, terwijl hij zich buigt. Niet uit zwakte, maar uit overgave. Zijn blik komt tot rust in de schoot van de moeder die hem zijn leven lang al draagt.
'Zoals een wijze eens zei,' eindigt hij, alsof hij de Aarde toespreekt, 'ik sliep en droomde dat het leven vreugde was. Ik ontwaakte en zag dat het leven dienstbaarheid was. En toen ik handelde, ontdekte ik dat dienstbaarheid de ware vreugde *is*.'
Tranen van ontroering, van inzicht én herinnering glijden geruisloos over haar wangen.
Want wat hij zojuist heeft gezegd, komt niet voort uit meningen, niet uit theorieën of goedbedoelde idealen. Het is geen kennis zoals ze die kende van boeken of lessen, geen waarheid die bevochten moet worden met meningen of bewijs. Het is geen constructie van het verstand. Het is een oude, stille wijsheid. Eeuwig en onaangeraakt door tijd... *eerbied* en *oprechtheid*, *overgave* en *vertrouwen*... het zijn geen concepten, maar natuurwetten, verweven in het ritme van het leven zelf.

